

PLANÉTA SMRTI

Harry Harrison

Akčná
klasika
sci-fi

m a m
m a s

Harry Harrison

PLANÉTA SMRTI

Z angličtiny preložila
Alexandra Petrášová

m a m
m a s

Harry Harrison
Planéta smrti

Prvé vydanie

Copyright © 1960 by Harry Harrison
Slovak edition © Vydavateľstvo MAMAŠ 2024
All rights reserved

ISBN 978-80-8268-164-5

Venované Joan

*Niektorá z planét v galaxii musí byť
– už zo svojej podstaty – najdrsnejšia,
najzákernejšia a najodpornejšia zo
všetkých. Ak to nebol Pyrrus, tak sa
k tomu bezpochyby blížil!*

1

Jason dinAlt sa rozvaľoval na mäkkej luxusnej pohovke, v jednej ruke držal veľký zachladený pohár. Druhú ruku mal ležérne položenú na vankúši. Pištoľ pod vankúšom mal na dosah. Pri svojej práci nikdy neriskoval.

Všetko to bolo veľmi podozrivé. Jason na tejto planéte nepoznal ani živú dušu. Napriek tomu na odkaze, ktorý mu poslali z hotelovej recepcie, stálo: *Kerk Pyrrus by sa rád stretol s Jasonom dinAltom*. Stručne a jasne. Potvrdil recepčnému, aby muža poslal hore, a potom trochu spustil ruku, až sa prstami dotýkal zbrane. Dvere sa odsunuli a návštevník vošiel dnu.

Bývalý zápasník. To napadlo Jasonovi ako prvé, keď návštevník vošiel. Kerk Pyrrus bol šedivý chlap s vypracovaným telom pevným ako skala, zjavne samý sval. Z ošúchaného a výrazne obnoseného puzdra, upevneného k predlaktiu remienkami, vytŕčala hlaveň pištole. Jason nahmatal pod vankúšom svoju zbraň.

„Tá vaša pištoľ, to je hotový kanón,“ poznamenal. „Viete, že ma pištole znervózňujú? Spravili by ste mi radosť, ak by ste ju odložili.“

Kerk sa udivene pozrel na svoju pištoľ, ako keby ju videl prvýkrát. „Nie, tú nikdy neodkladám.“

Zdalo sa, že mu ten návrh nebol pochuti.

Jason sa už dotýkal svojej pištole, keď povedal: „Musím

na tom, bohužiaľ, trvať. V blízkosti ľudí, ktorí sú ozbrojení, mám totiž trochu nepríjemné pocity.“ Počas toho, ako hovoril, aby odpútal Kerkovu pozornosť, vytiahol pištoľ. Rýchlo a bez zaváhania.

Mohol ju pokojne vytiahnuť aj pomaly a váhavo a dopadlo by to rovnako. Kerk Pyrrus stál ako socha, len sa mu odrazu v ruke objavila pištoľ, ktorou mieril na Jasona. Bolo to také rýchle, že si človek ani nevšimol, že by sa jej majiteľ vôbec pohol. Pred chvíľou odpočívala v puzdre na ruke – a vzápätí mierila Jasonovi medzi oči. Bola masívna, i keď krásou veľmi neoplyvala, ale ústie posiate drobnými jamkami bolo dôkazom toho, že ju jej majiteľ používa často.

V tom momente Jason vedel, že ak by svoju zbraň zdvihol čo i len o zlomok centimetra, môže sa rozlúčiť so životom. Opatrne spustil ruku. Kerkova pištoľ zmizla v puzdre rovnako rýchlo a elegantne, ako sa predtým objavila.

„To by stačilo,“ navrhol Kerk. „Venujme sa vážnym záležitosťiam.“

Jason natiahol ruku a doprial si poriadny hlt z pohára, aby sa upokojil. S pištoľou vždy narábal rýchlo – na tej rýchlosti neraz závisel jeho život – a teraz sa prvýkrát stretol s niekým, kto bol ešte rýchlejší. Iritovalo ho, ako nedbalo a odosobnene to spravil.

„Nie som ochotný venovať sa akýmkoľvek obchodom,“ povedal neústupčivo. „Na Cassyliu som priletel na dovolenku, oddýchnuť si od práce.“

„Čo si tu budeme nahovárať, nerobte zo mňa blbca, din-Alt.“ V Kerkovom hlase zaznela netrpezlivosť. „Vy ste za celý svoj život nikdy poctivo nepracovali. Ste profesionálny gambler a to je dôvod, prečo som vás vyhľadal.“

Jason sa prinútil zostať pokojný a odhodil pištoľ na opačný koniec pohovky, aby nepodľahol pokušeniu spáchať samovraždu. Ešte pred chvíľou bol stopercentne presvedčený o tom, že ho na Cassylii nikto nepozná a tešil sa, ako pustiť

miestnemu kasínu žilou. Ale nad tým si bude lámať hlavu neskôr. Tento prerastený vzpierač zjavne pozná odpovede na všetky otázky. Nechá ho teda zatiaľ pokračovať a uvidí, čo sa z toho vyvinie.

„Dobre, tak čo odo mňa chcete?“

Kerk sa usadil do kresla, ktoré pod jeho váhou hrozivo zaškrípalo, a z vrecka vydoloval obálku. Rýchlo prezrel jej obsah a na stôl hodil za hrst žiariacich galaktických zmeniek. Jason na ne letmo pozrel – a rázne sa vystrel na stoličke.

„Čo je to? Falzifikáty?“ spýtal sa, keď zodvihol jednu zo zmeniek proti svetlu.

„Sú v poriadku,“ uistil ho Kerk. „Vyzdvihol som si ich v banke. Presne dvadsaťsedem zmeniek – alebo dvadsaťsedem miliónov kreditov. Chcem, aby ste ich zamenili za žetóny, keď pôjdete dnes večer do kasína. Hrajte s nimi a vyhrajte.“

Zmenky naozaj vyzerali ako pravé a navyše – dali sa overiť. Jason po nich zamyslene prechádzal prstami a v duchu odhadoval, čo je jeho náprotivok vlastne zač.

„Neviem, čo máte za lubom,“ povedal, „no uvedomujete si, že vám neviem dať žiadnu záruku? Hrám – ale nie vždy vyhrávam. Čo ak prvou vecou dnes večer bude, že ich všetky prehrám?“

„Hráte – a vyhrávate, keď chcete,“ pripomenul mu Kerk. „To sme si dôkladne preverili, než som sa za vami vybral.“

„Ak tým chcete povedať, že podvádzam...“ Jason opäť racionálne skrotil svoje podráždenie a držal ho na uzde. Nemalo zmysel rozčuľovať sa.

Kerk pokračoval rovnakým tónom bez toho, aby dal najavo, že si všimol, ako v Jasonovi rastie hnev: „Možno tomu nehovoríte podvádzanie, ale mne je to, úprimne povedané, jedno. Pre mňa za mňa by ste mohli pokojne mať aj rukávy napchané esami a v prstoch elektromagnety. Dôležité je, aby ste vyhrali. Nie som tu preto, aby som s vami preberal otázky morálky. Povedal som, že mám istý návrh.“

Tie peniaze nás stáli veľa driny – ale ešte ich nie je dosť. Aby som bol presný, potrebujeme tri miliardy kreditov. Našou jedinou možnosťou, ako túto sumu získať, je hazardná hra. S týmito dvadsiatimi siedmimi miliónmi ako vkladom.“

„A čo z toho budem mať ja?“ Jason tú otázku položil absolútne pokojne, ako keby na tejto fantastickej ponuke nebolo vôbec nič nezvyčajné.

„Môžete si nechať všetko nad sumu tri miliardy, to je snáď spravodlivé. Vy neriskujete vlastné peniaze, ale máte možnosť získať ich toľko, aby vám vystačili na celý zvyšok život. Ak vyhráte.“

„A keď prehrám?“

Kerk sa na chvíľu zamyslel, myšlienka sa mu vôbec nepozdávala. „Áno, existuje aj možnosť, že by ste mohli prehrať. Neuvažoval som o nej.“

Potom dospel k rozhodnutiu. „Pokiaľ prehráte – nuž, povedal by som, že to je riziko, ktoré budeme musieť podstúpiť. Aj keď si myslím, že vás potom asi zabijem. Minimálne pre tých, ktorí zomreli pri zháňaní tých dvadsiatich siedmich miliónov, by to bolo zadosťučinenie.“ Povedal to pokojne, bez nevraživosti a znelo to skôr ako sľub, než ako hrozba.

Jason si znovu naplnil pohár a ďalší ponúkol Kerkovi, ktorý ho prijal a kývnutím hlavy poďakoval. Potom sa začal prechádzať sem a tam a premýšľal. Predložený návrh ho rozčuľoval, ale zároveň aj fascinoval ako životná príležitosť. Bol hazardným hráčom a tento rozhovor na neho pôsobil ako pohľad narkomana na drogu.

Náhle sa zastavil, uvedomujúc si, že sa v duchu rozhodol už pred chvíľou. Vyhrať alebo prehrať – žiť alebo umrieť – ako by mohol zahodiť šancu hrať s takým balíkom peňazí! Prudko sa otočil a šťuchol prstom do urasteného muža v kresle.

„Správím to – vy ste pravdepodobne vedeli, že to spravím už od chvíle, keď ste sem prišli. Mám však určité podmienky.

Chcem vedieť, kto ste vy a kto sú tí, o ktorých stále hovoríte. A odkiaľ pochádzajú tie peniaze – sú kradnuté?“

Kerk dopil nápoj a odsunul pohár.

„Kradnuté? To teda nie, práve naopak. Stálo to dva roky ťažby a spracovania rudy, kým sme ich zarobili. Rudu sme ťažili na Pyrruse a predali sme ju tu, na Cassylii. To si môžete veľmi ľahko overiť. Ja som ju tu predal. Som pyrrusanským veľvyslancom na tejto planéte.“ Pri tejto predstave sa pousmial. „Ale ono to zase tak veľa neznamená, som totiž veľvyslancom aj na ďalších aspoň šiestich planétach. Hodí sa to, keď chce človek obchodovať.“

Jason sa kriticky zahľadel na svalnatú postavu hosťa a obnosený oblek vojenského strihu, ale povedal si, že si smiech odpustí. O pohraničných svetoch človek počúva všeličo zvláštne a všetko to môže byť pravda. O planéte Pyrrus síce nikdy nepočul, ale to ešte nič neznamenalo. Známy vesmír mal viac ako tridsaťtisíc obývaných planét.

„Overím si, čo ste mi povedali,“ oznámil. „Ak je to pravda, môžeme uzavrieť obchod. Zavolajte mi zajtra...“

„Nie,“ prerušil ho Kerk. „Tie peniaze musíte vyhrať dnes večer, na týchto dvadsaťsedem miliónov som už podpísal šek. Keď do zajtrajšieho rána nebude mať krytie, bude to počuť až na Plejádach... Takže to je náš termín.“

Každou minútou sa celá záležitosť pre Jasona stávala čoraz fantastičejšou – a príťažlivejšou. Pozrel sa na hodinky. Stále mal dosť času zistiť, či Kerk klame alebo nie.

„V poriadku, spravíme to dnes večer,“ súhlasil. „Budem si však musieť jednu z tých zmeniek zobrať na overenie.“

Kerk sa zdvihol na odchod. „Vezmite si ich všetky. Stretnem sa s vami až potom, ako vyhráte. Budem, samozrejme, v kasíne, ale nehláste sa ku mne. Bude oveľa lepšie, keď nikto nebude vedieť, odkiaľ peniaze pochádzajú a ani to, koľko ich máte.“ Stisol Jasonovi ruku zdrvivúcou silou, ktorá pripomínala čeluste zveráka a zmizol.

Jason zostal sám s peniazmi na stole. Pohrával sa so zmenkami rozloženými ako hracie karty a strnulo hľadel na ich sépiovo-zlatú lícnu stranu. Snažil sa uvedomiť si skutočnosť. Dvadsaťsedem miliónov kreditov. Čo mu zabráni v tom, aby s nimi jednoducho nevyšiel z dverí a nezmizol? Skutočne nič, okrem jeho zmyslu pre česť.

Kerk Pyrrus, človek, ktorého priezvisko sa zhodovalo s názvom planéty, z ktorej pochádza, bol najväčší blázon vo vesmíre. Alebo presne vedel, čo robí. Podľa toho, ako prebiehal ich rozhovor, bola druhá možnosť zjavne pravdepodobnejšia.

„On *vie*, že ma oveľa viac láka hrať s týmito peniazmi, než ich ukradnúť,“ povzdychol si zatrpknuto, no nie smutno.

Do puzdra na opasku si zasunul malú pištoľ, do vrečka peniaze a vyšiel von.

2

Robot za pokladňou v banke len plechovo zabzučal, keď mu Jason predložil jednu zo zmeniek, a rozsvietil panel, ktorý Jasona vyzval, aby sa vybral za viceprezidentom banky Wainom. Wain mal uhladené spôsoby, ale keď zbadal zväzok zmeniek, vytreštil oči a jeho opálená tvár stratila trocha farby.

„Vy... vy si ich prajete u nás deponovať?“ spýtal sa a prstami mimovoľne hladil zmenky.

„Dnes nie,“ odpovedal Jason. „Zaplatili mi nimi dlžobu. Overili by ste mi, prosím, či sú pravé a zamenili by ste ich? Chcel by som päťstotisícové kreditové bankovky.“

Keď odchádzal z banky, mal obidve náprsné vrecká napaté na prasknutie. Zmenky boli pravé a Jason mal pocit, že je kráčajúca štátna pokladnica. Prvýkrát v živote sa cítil nesvoj z toho, že má pri sebe veľa peňazí. Zamával na okolo letiaci helitaxík a nechal sa odviezť priamo do kasína. Vedel, že tam bude v bezpečí. Aspoň zatiaľ.

V cassylijskom kasíne sa stretávali hráči z celej blízkej hviezdokopy. Jason ho doteraz nepočul svojou návštevou, ale dobre poznal tento druh podnikov. V podobných kasínach na iných planétach prežil väčšinu svojho dospievania. Všetky kasína boli rovnaké, líšili sa nanajvýš dekoráciami. Navonok hazardné hry a spoločenská pompéžnosť – a v zákulisí všetky neresti, aké si len človek môže dopriať v súkromí. Teoreticky bolo možné hrať bez obmedzenia, to

však platilo len do istej miery. Keď herňa začala dostávať ozaj na frak, poctivé hry prestali byť poctivé a ten, kto veľa vyhŕával, si musel riadne dávať pozor. S takými rizikami sa Jason dinAlt vysporiadal už nespočetnekrát. Uvedomoval si ich, ale nerobil si starosti.

Reštaurácia zívala prázdnotou a majordomus sa okamžite náhlil k cudzincovi v drahom oblečení. Jason mal štíhlu postavu, tmavšiu pleť a pohyboval sa s prirodzenou istotou. Skôr ako znudený dedič veľkého majetku, než ako profesionálny hráč. Dojem, ktorým pôsobil, bol dôležitý a on si ho roky pestoval. Zdalo sa, že varia dobre a pivnica, ako sa ukázalo, obsahovala hotové poklady. Kým čakal na polievku, pustil sa so someliérom do zasväteného rozhovoru a neskôr si vychutnal jedlo.

Jedol pomaly a kým položil príbor, sála už bola zaplnená. Pofajčieval cigaru, a aby zabil ešte trochu času, sledoval, ako sa ostatní bavia. Keď sa konečne pobral do herných salónov, už tam vládol čulý ruch.

Voľne krúžil v salóne, tu a tam nechal pár tisíc kreditov. Ani nevniímal, ako hrá, o to viac sa však sústredil na pocit z hry. Zdalo sa, že všade sa hrá poctivo a s hráčskou výbavou sa nemanipuluje. Uvedomoval si ale, že to sa mohlo veľmi rýchlo zmeniť. Aj keď to väčšinou nebolo nutné, pretože percentuálna provízia stačila na to, aby herňa mala zisk.

Raz kútikom oka zahliadol Kerka, ale nevenoval mu žiadnu pozornosť. Veľvyslanec pravidelne prehrával malé čiastky na sedmičke a striebornej a nevyzeral, že má trpezlivosti na rozdávanie. Zjavne čakal, kým Jason naozaj začne hrať. Jason sa usmial a pomalým krokom pokračoval v chôdzi.

Nakoniec skončil pri stolíku s kockami. *Ak mi dnes večer šťastena dopraje, toto kasíno položím na lopatky!* Pred všetkými tajil svoju zvláštnu schopnosť, ktorá mu umožňuje trvalo vyhŕávať – a občas spraviť terno a zmiznúť skôr, ako sa objavia najatí zabijaci, aby získali peniaze späť.

Keď sa k nemu konečne dostali kocky, horko-ťažko hodil osmičku. Stávky boli nízke a on sa držal na uzde, len sa vyhýbal sedmičkám. Získal bod a naznačil, že pokračuje. Potom prehral a kocky putovali ďalej.

Sedel, mechanicky vsádzal neveľké sumy, kým kocky putovali okolo stola, a rozmýšľal nad svojou schopnosťou. *Je zaujímavé, že ani po toľkých rokoch bádania sa toho o faktore psí veľa nevie. Môžu u ľudí túto schopnosť do istej miery natréňovať a zlepšovať ju – ale to je asi tak všetko.*

Dnes večer sa v tomto smere cítil obzvlášť silný, vedel, že peniaze vo vrecku mu dávajú čosi navyše, čo mu niekedy pomáha uspieť. S napoly privretými očami zdvihol kocky – a v duchu sa maznal z vyhlbenými jamkami na nich. Potom prudko hodil kockami a sústredil sa na sedmičku.

Padla sedmička.

Tak silno to nepocítil už roky. Spôsobila to čistá váha miliónov kreditov, ktoré mal pri sebe. Okolité svet nadobudol ostré a jasné tvary a on mal kocky plne vo svojej moci. Na desatiny kreditov presne vedel, koľko majú ostatní hráči v peňaženkách, a dokonca vnímal, aké karty držia v rukách hráči za ním.

Pomaly a obozretne zvyšoval stávky.

Na manipuláciu s kockami nemusel vynakladať žiadne úsilie, pohybovali a zastavovali sa ako cvičené psy. Jason sa nenáhlil, sústredil sa na psychológiu hráčov a krupiéra. Trvalo takmer dve hodiny, kým rozmnožil svoje žetóny na stole na sedemstotisíc kreditov. Potom si všimol krupiéra, ako dáva dohodnuté tajné znamenie. Upozorňoval ním že má pri stole niekoho, kto veľa vyhráva. Počkal, kým sa nedbalým krokom priblížil prísne vyzerajúci muž, aby sledoval hru, potom dýchol na kocky, staval všetko, čo mal pred sebou na stole – a jediným hodom všetko prehral. Dozor kasína sa radostne usmial, krupiér si vydýchol – a Jason kútikom oka zbadal, ako Kerk sfialovel v tvári.

Potil sa, pobledol, a keď si rozopínal sako a vyťahoval jednu z obálok s novými bankovkami, ruky sa mu prime-rane chveli. Zlomil bezpečnostnú známku a na stôl spadli dve bankovky.

„Mohli by sme si zahrať bez obmedzení?“ spýtal sa. „Rád by som... vyhral niečo z toho, o čo som prišiel.“

Teraz musel svoj úsmev krotiť krupiér, keď sa pozrel na herný dozor, ktorý rýchlo kývol hlavou na znak súhlasu. Narazili na naivne dôverčivého hráča a mali v pláne oškľbať ho dohola. Siahal do objemnej obálky a zjavne mu tie peniaze nepatrili. Ale to bolo herni úplne jedno, pre nich to boli peniaze ako každé iné. Hra teda pokračovala bez obmedzení a na strane kasína zavládla pohoda.

To bolo presne to, čo Jason chcel. Potreboval ich čo najviac obalamutiť, skôr ako si niekto uvedomí, že oni sú tí, ktorí prehrávajú. Skutočná hra natvrdo začne až neskôr a chcel ju čím viac oddialiť. Hladká výhra nebude jednoduchá – a jeho schopnosť *psi* by mohla zmiznúť rovnako rýchlo, ako prišla. To sa mu už stalo.

Teraz hral sám proti herni, ďalší dvaja hráči boli podľa všetkého len volavky. Tlačil sa okolo nich veľký počet zvedavcov. Najprv prehrál i vyhral menšie sumy, potom spravil víťaznú sériu na prvý hod – a hromádky zlatých žetónov pre ním rástli. Odhadoval, že je v nich takmer miliarda. Kocky naďalej padali tak, ako chcel, i keď vynaložené úsilie ho stálo veľa námahy. Vsadil všetko, čo mal a natiahol ruku po kockách. Krupiér bol ale rýchlejší a zhrabol ich.

„Herňa požaduje nové kocky,“ oznámil neutrálne.

Jason sa vystrel a utrel si dlane od potu. Bol rád, že si môže na chvíľu vydýchnuť. V snahe prerušiť jeho víťaznú sériu menil krupiér kocky už tretíkrát. Mal na to právo. Prísne vyzerajúci herný dozor otvoril príručnú tašku, náhodne vytiahol pár kociek a hodil ich po celej dĺžke stola k Jasonovi. Padla víťazná sedmička a Jason sa usmial.

Keď však kocky zdvihol, úsmev sa mu postupne vytratil z tváre. Kocky boli priesvitné, perfektne vyrobené, na všetkých stranách rovnomerne vyvážené – a zmanipulované.

Na piatich stranách boli bodky zafarbené pigmentom zo zlúčeniny nejakého ťažkého kovu, pravdepodobne olova. Na šiestej strane bola použitá železitá zliatina. Kocky by sa kotúľali náhodne, kým by nenatrafili na magnetické pole – a to znamenalo, že celý povrch stola sa dal magnetizovať. Ten rozdiel by nemal šancu si všimnúť, keby sa na kocky nepozrel svojimi zostrenými zmyslami.

Ale čo teraz? Kým pretriasal kockami, rýchlo sa porozhliadal okolo – a našiel, čo potreboval. Popolník s magnetom na spodnej strane, ktorý ho pridržiaval na kovovom okraji stola. Prestal triasť kockami a skúmavo sa pozrel na popolník, potom natiahol ruku, prudko ho schmatol a spodnou stranou si ho položil na dlaň.

Keď otočil popolník, do ktorého položil kocky, hore dnom, ľudia okolo stola zhíkli. Kocky sa k nemu zospodu prilepili, viseli na ňom a ukazovali dve šestky.

„Tomuto hovoríte poctivá hra?“ spýtal sa.

Dozorca rýchlo siahol do zadného vrecka. Jason bol jediný, kto videl, čo sa potom udialo. Mužovu ruku sledoval sústredene, prstami sa takmer dotýkal rukoväte svojej pištole. Vo chvíli, keď dozorca zaboril ruku do vrecka, sa z davu za ním vynorila ďalšia ruka. Tá podľa svojej mohutnosti mohla patriť iba jedinému človeku. Silný palec a ukazovák bleskurýchlo zovreli zápästie dozoru a zmizli. Dotyčný prenikavo skríkol a zdvihol rameno – ruka mu visela na zlomenom zápästí ochabnuto ako rukavica.

S takto dobre krytým chrbtom mohol Jason pokračovať v hre. „Použijeme staré kocky, ak nemáte námietky,“ povedal tichým hlasom.

Omámený krupier k nemu pristrčil staré kocky. Jason s nimi rýchlo zatrepal a hodil ich. Skôr, ako sa dotkli stola,

si uvedomil, že ich už nemá pod kontrolou – a schopnosť *psi* ho dočasne opustila. Kocky sa preklápali cez hrany.

A padli sedmičky.

Počas toho, ako mu krupiér prisúval žetóny, napočítal o niečo menej než dve miliardy kreditov. Tolko by vyhral, keby teraz prestal hrať – ale stále to neboli tri miliardy, ktoré Kerk potreboval. No nič, bude to musieť stačiť. Keď siahal po žetónoch, zbadal, ako sa naňho cez stôl pozerá Kerk a nesúhlasne trasie hlavou.

„Ideme ďalej,“ oznámil Jason unavene, „ešte jednu hru.“

Dýchol na kocky, leštil ich o manžetu a v duchu sa divil, ako sa vlastne do tejto nezávideniahodnej situácie dostal. Na dvojici týchto kociek záviseli miliardy. Takáto suma niekedy predstavovala celoročný príjem niektorých planét. Jediné, čo umožňovalo také vysoké stávky bola skutočnosť, že samotná planetárna vláda vlastnila podiel akcií kasína. Triasol kockami čo najdlhšie, dúfajúc v pomoc svojej zvláštnej schopnosti, ktorá neprichádzala – a potom ich vypustil.

Celá prevádzka kasína sa zastavila, návštevníci stáli na stoloch a stoličkách, aby mohli pozorovať hru. Z početného davu sa neozval ani hlások.

V tichu, ktoré nastalo, sa kocky odrazili od stola a s príliš hlasným buchotom sa kotúľali po látkovom povrchu.

Päťka a jednotka. Šesť. Musel získať ešte jeden bod. Zdvihol kocky, prehováral k nim, mrmlal prastaré zaklínadlo, ktoré prinášalo šťastie, a hodil znovu.

Trvalo päť pokusov, kým padla šestka.

Hlasno si vydýchol a spolu s ním všetci, ktorí sa tlačili okolo, a okamžite nastala vrava. Chcel skončiť, poriadne si vydýchnuť, ale vedel, že nemôže. Tým, že vyhrali peniaze, sa celá záležitosť ešte neskončila – teraz sa s nimi museli odtiaľ dostať. A spraviť to tak, aby to vyzeralo nenápadne.

Práve išiel okolo čašníka, niesol tácku s nápojmi. Jason ho zastavil a strčil mu do vrečka stokreditovú bankovku.

„Pitie ide na mňa,“ oznámil nahlas, keď bral čašníčkovi tácku z rúk. Gratulanti si rýchlo pobrali plné poháre a Jason poukladal žetóny na podnos. Bolo ich viac, než sa tam zmestilo, ale v tej chvíli sa objavil Kerk s ďalšou táckou.

„Ak dovoľíte, pane, rád vám pomôžem.“

Jason sa naňho pozrel a so smiechom súhlasil. Až teraz si mohol Kerka poriadne prezrieť. Mal na sebe voľný, purpurový večerný habit, ktorý zakrýval falošné brucho. Rukávy mal dlhé a nafúknuté, preto budil dojem skôr zavalitého, ako svalnatého človeka. Prestrojenie bolo jednoduché, ale účinné.

Obklopení hlúčkikom vzrušených fanúšikov opatrne niesli plné podnosy a razili si cestu k pokladničnej priehradke. Tam už čakal samotný riaditeľ so strojeným úsmevom. Po prepočítaní žetónov sa mu však aj ten chabý úsmev vytratil z tváre.

„Mohli by ste, prosím, prísť zajtra?“ opýtal sa. „Takú hotovosť, žiaľ, nemáme k dispozícii.“

„Čo je to za blbosť?“ vykrikoval Kerk. „Snažíte sa vykrútiť a nezaplatiť mu? *Moje* peniaze ste si celkom pokojne vzali, keď som prehral – a to by malo platiť aj naopak!“

Prihliadajúci zvedavci, ktorých tešilo, že sú svedkami chvíle, keď kasíno musí platiť, súhlasne prízvukovali. Jason prehovoril nahlas, aby celú záležitosť ukončil:

„Nebudem sa s vami hádať. Dajte mi v hotovosti toľko, koľko máte a na zvyšok sa uspokojím so šekom.“

Už sa tomu nedalo vyhnúť. Sprevádzaný pozornosťou prihliadajúceho davu riaditeľ naplnil obálku bankovkami a vypísal šek. Jason šek letmo skontroloval a vložil si ho do náprsnej tašky. Obálku si zasunul pod pazuchu a nasledoval Kerka k východu.

V hlavnej hale nenatrafili na problémy, keďže tam bolo veľa ľudí, ale keď dorazili k bočnému vchodu, objavili sa tam dvaja muži, ktorí im zatarasili cestu.

„Len na chvíľočku,“ začal jeden z nich, ale vetu nedo-

končil. Kerk do nich bez spomalenia vrazil a obaja odleteli ako kuželky. Keď sa Kerk a Jason dostali z budovy, už takmer bežali.

„Na parkovisko!“ prikázal Kerk. „Mám tam auto.“

Keď zabočili za roh, vyrútilo sa na nich auto. Skôr, než mohol Jason vytiahnuť pištoľ z puzdra, ho Kerk predbehol, zdvihol ruku a veľká, ohyzdná pištoľ mu pretrhla rukáv prestrojenia a skočila mu do dlane. Jediným výstrelom zabil vodiča, auto prudko zmenilo smer a narazilo do múru. Ďalší dvaja muži z auta prišli o život, keď sa súkali z dverí – pištole im vypadli z rúk.

Potom už nenarazili na žiadne ďalšie komplikácie. Kerk šoféroval ako blázon, roztrhnutý rukáv vial vo vetre a chvíľami odhaľoval veľkú pištoľ, opäť na svojom mieste v puzdre.

„Keď na to bude príležitosť,“ poznamenal Jason, „musíš mi ukázať, ako toto čarovné puzdro funguje.“

„Ak budeme mať príležitosť,“ odpovedal Kerk, keď sa s autom rútili prístupovým tunelom do mesta.